

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Η «ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ»

ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Του Ιωάννη Β. Κογκούλη
Ομότιμου Καθηγητή Πανεπιστημίου

Στο νέο Πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας, το οποίο αναρτήθηκε για διαβούλευση, και ειδικότερα στο πλαίσιο της προοπτικής καλλιέργειας στους μαθητές «δεξιοτήτων ζωής» εντάσσονται θεματικές, όπως είναι, για παράδειγμα, ο εθελοντισμός, η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση, η οικολογική συνείδηση, ο αλληλοσεβασμός, η διαφορετικότητα κ.λπ.

Το εν λόγω Πολυνομοσχέδιο φαίνεται να δημιουργήσει αρκετούς προβληματισμούς, με αποτέλεσμα γονείς και δάσκαλοι ή καθηγητές να διαμαρτυρηθούν και, μάλιστα, όταν διαπίστωσαν την ένταξη στην υποχρεωτική εκπαίδευση των παιδιών τους ακόμη και στο Νηπιαγωγείο της σεξουαλικής αγωγής.

Στο σημείο αυτό, παρενθετικά αναφέρουμε, πως, ο κορωνοϊός που σε παγκόσμιο επίπεδο θρυμμάτισε τη θεοποίηση της τεχνολογίας, των επιστημονικών επιτευγμάτων, της οικονομίας κ.λπ., θα μπορούσε να γίνει αφορμή αποφυγής σε θέματα διαπαιδαγώγησης των παιδιών μας εντυπώσεων και στην αποτύπωση μιας άλλης παιδαγωγικής ποιότητας στα αφορούντα την εκπαίδευση μέτρα, όπως αυτά αποτυπώνονται στα σχετικά με αυτήν Νομοσχέδια.

Με αφορμή τα ανωτέρω και ιδιαίτερα τις παρατηρούμενες σε πτυχές του Πολυνομοσχεδίου αντιδράσεις, θεωρώ υποχρέωσή μου να εκθέσω τα ακόλουθα:

ΒΑΣΙΚΟΙ ΠΥΛΩΝΕΣ στους οποίους ΟΦΕΙΛΕΙ να στηρίζεται τόσο το σχολείο όσο και η εκπαίδευση γενικότερα, τους οποίους, δυστυχώς, το Υπουργείο Παιδείας φαίνεται να παραθεωρεί, ξεχνώντας, μάλιστα, παλαιότερο σύνθημά του: «Όλα είναι θέμα Παιδείας», όπως και την ίδια του την ονομασία, είναι δύο:

1. **Ο ΠΡΩΤΟΣ** είναι η Αυθεντική Παιδεία και η δια της, μέσω αυτής ανάδειξη του σχολείου σε διδασκαλείο ΑΡΕΤΩΝ, καλλιέργεια του ήθους των μαθητών.
2. **Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ** αφορά στην ανάπτυξη δεξιοτήτων στους μαθητές και γενικότερα στις επιστημονικές εξειδικεύσεις τους.

Ο δεύτερος πυλώνας κυριαρχεί στο χώρο του σχολείου και, μάλιστα, κατά τρόπο μονομερή, ενώ φαίνεται να απουσιάζει ο πρώτος πυλώνας, η Παιδεία. Δυστυχώς το σημερινό σχολείο αναδεικνύεται μεταπράτης στους μαθητές χρηστικών γνώσεων, ενώ αδιαφορεί για την καλλιέργεια από αυτούς διανθρώπινων σχέσεων, να υλοποιεί, δηλαδή, αυτό που έλεγαν παλιά οι γονείς: «στέλνω το παιδί μου στο σχολείο για να γίνει άνθρωπος».

Η εμμονή του σχολείου να επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στην κατάκτηση από τους μαθητές γνώσεων και δεξιοτήτων, το οδηγεί στην υποκατάστασή του από τα παντός είδους λειτουργούντα στον τόπο μας φροντιστήρια. Η εν λόγω μονομέρεια του σχολείου έχει ως αποτέλεσμα, στον χώρο του, πολλές φορές η Παιδεία να νοείται ως ανάπτυξη δεξιοτήτων ή ως επιστημονική εξειδίκευση.

Αλλά και όταν το σχολείο αναφέρεται στην Παιδεία, αυτή μάλλον παρουσιάζει την εικόνα εκείνης της παιδείας, την οποία ο άγιος Μέγας Βασίλειος χαρακτηρίζει άνοητη και βλαβερά. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ο αλληλοσεβασμός και η

διαφορετικότητα να εμπλέκονται, για παράδειγμα, με τη ρομποτική, ή ακόμη, χειρότερα, να γίνεται λόγος για σεξουαλική αγωγή και **ΟΧΙ για την υποβοήθηση των μαθητών να εισέλθουν σε μια κοινωνία σχέσεων.**

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, όπως αυτή συνιστά τον πρώτο βασικό πυλώνα του σχολείου και γενικότερα της εκπαίδευσης, και μάλιστα της ορθής, κατά τον Πλάτωνα, της ωφέλιμης, κατά τον άγιο Μέγα Βασίλειο, ή της αυθεντικής, με βάση την παράδοση και ζωή του Γένους μας είναι:

Να βοηθηθούν τα παιδιά και οι έφηβοι και, πρωτίστως, οι μαθητές να **ΓΙΝΟΥΝ**:

- Άρτιοι, ολοκληρωμένοι ως προσωπικότητες, «κοσμοπολίτες», αποτελούντες «κόσμου κόσμον» (κόσμημα - στολίδι), οικουμενικοί, παγκόσμιοι άνθρωποι και **ΟΧΙ παγκοσμιοποιημένοι.**

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ, το οποίο κυρίως καλείται να υλοποιήσει τον ανωτέρω σκοπό είναι το καλούμενο μάθημα των Θρησκευτικών. Όμως, επειδή η ονομασία του εν λόγω μαθήματος ΑΠΟΤΕΛΕΙ αντιγραφή του αντίστοιχου στο Βαυαρικό Πρόγραμμα μαθήματος (Religionsunterricht), και επειδή η χρήση του όρου «**Θρησκευτικά**» κατάντησε αποπροσανατολιστική, **ενισχύοντας τις, μέσω αυτού, προσπάθειες όσων οραματίζονται τη μετάλλαξη του Γένους μας**, στηριγμένοι στην, κατά τον Α. Παπαδιαμάντη, «δική μας σκέψη», **ΠΡΟΤΕΙΝΕΤΑΙ** το συγκεκριμένο μάθημα να φέρει την ονομασία: **«Παιδεία και Ελληνορθόδοξη Κληρονομιά»**, διαφοροποιούμενο, ως προς τον **τίτλο**, στις διάφορες σχολικές βαθμίδες.

Ένα τέτοιο μάθημα οφείλει να προσφέρεται ως **ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ** σε **ΟΛΟΥΣ** τους μαθητές **ΟΛΩΝ** των επιμέρους τάξεων της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Το εν λόγω μάθημα, μαζί με το μάθημα της «**Γλώσσας**» και το μάθημα της μη «σιδερωμένης» και ιδεολογικοπολιτικά προσανατολισμένης «**Ιστορίας**», αποτελούν τον βασικό κορμό του πρώτου πυλώνα στον οποίο οφείλει να στηρίζεται το **σχολείο όσο και η εκπαίδευση** γενικότερα.

ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ (ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ), του μαθήματος: **«Παιδεία και Ελληνορθόδοξη Κληρονομιά»**, προσαρμοσμένο στις επιμέρους σχολικές βαθμίδες, θα μπορούσε να περιλαμβάνεται η ακόλουθη βασική θεματολογία:

1. **Η καλλιέργεια του ήθους** των μαθητών, το οποίο στον χώρο του σχολείου και στο πλαίσιο της ορθής, ωφέλιμης, αυθεντικής Παιδείας νοείται: **ως ήθος μετάνοιας, συγγνώμης, αυτοκένωσης, αυτοπροσφοράς. Κατά συνέπεια, το περιεχόμενο του εν λόγω ήθους είναι ξένο προς κάθε ηθικισμό ή μοραλισμό, που εκφράζεται ως μια ΑΠΝΟΗ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΛΟΓΙΑ. Παράλληλα, αποκλείει την προσφορά στους μαθητές μιας άχρωμης ηθικής, η οποία οδηγεί το παιδί και τον έφηβο σε καταστάσεις ανασφάλειας, απάθειας και απροσάρμοστης συμπεριφοράς. Στο περιεχόμενο της καλλιέργειας του ήθους των μαθητών εντάσσονται:**
 - Η καλλιέργεια από τους μαθητές της ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ τους υπόστασης (ποιος είναι ο καθένας τους ως υπαρξιακή οντότητα). Αυτό μπορεί να υλοποιηθεί μέσα από την ανάδειξη, πρώτον της εικόνας του άρρενος και της θήλεος, όπως αυτή απαντάται σε όλα τα επί της γης έμβια όντα και, δεύτερον, της παρουσίας του ανθρώπου ως άνδρα και γυναίκας, ως πατέρα και μητέρας και **ΟΧΙ** ως γονέα νούμερο ένα και γονέα νούμερο δύο.

- **Η καλλιέργεια στους μαθητές της «ταυτότητας» του Γένους μας.** Αυτό επιτυγχάνεται με την αντιπαράθεσή τους με τη μεγάλη διαχρονική ελληνορθόδοξη παράδοσή μας, η οποία, όντας ξένη προς κάθε μορφής κινήματα που έχουν μέσα τους διαλυτικά στοιχεία φθοράς, προβάλλει τον κοινοτικό θεσμό και αναδεικνύει το ανθρώπινο πρόσωπο, στοιχεία, τα οποία αποτελούν τα θεμέλια κάθε μορφωτικής και εκπαιδευτικής ενέργειας.
 - **Οι Διαφυλικές διαπροσωπικές σχέσεις** μεταξύ των ανθρώπων και ΟΧΙ απλά η «σεξουαλική αγωγή» των μαθητών τοποθετούνται στο επίκεντρο της διαπαιδαγώγησης των μαθητών.
 - **Οι Διανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις**, με την ανάδειξη καταστάσεων που συμβάλλουν στον ευτελισμό του ανθρώπινου προσώπου, ματαιώνοντας τον σκοπό της ύπαρξής του και την πορεία του προς ωρίμανση. Σε αυτές εντάσσεται η προτεινόμενη από κάποιους «κυκλοφοριακή εκπαίδευση» των μαθητών, και όχι μόνο.
2. **Η Ειρήνη** (Παιδεία Ειρήνης) ως περιεχόμενο σχετιζόμενο με την υπεύθυνη συναναστροφή των ανθρώπων με ολόκληρο τον κόσμο, ως ανάδειξη απόκτησης ετοιμότητας, και υπέρβασης προκαταλήψεων μίσους, βίας, ανελευθερίας και αδικίας, όπως και ως μέσο καλλιέργειας ήθους ειρήνης.
 3. **Η Οικουμένη** (Οικουμενική Παιδεία), ως περιεχόμενο υποβοήθησης των μαθητών στην, με αφετηρία ότι η Εκκλησία βρίσκεται στον αντίποδα της θρησκείας, και πως αυτή συνιστά αναίρεση της θρησκείας, απόκτηση ικανοτήτων διαλόγου με ανθρώπους ομολογιών και θρησκειών, ευαισθητοποίησή τους μπροστά στα κοινά παγκόσμια προβλήματα, της εξεύρεσης λύσεων στα προβλήματα μέσα από διάλογο με επιχειρήματα, αλλά και η σχέση των διαφόρων θρησκειών με τον πολιτισμό, την επιστήμη, την πολιτική, την κοινωνική δικαιοσύνη, την ειρήνη.
 4. **Το περιβάλλον** (Περιβαλλοντική Παιδεία) ως περιεχόμενο μελέτης άσκησης στη λήψη αποφάσεων και στη διαμόρφωση από τον άνθρωπο ενός κώδικα συμπεριφοράς του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά γύρω από τα προβλήματα, που αφορούν την ποιότητα του περιβάλλοντος.
 5. **Η Πολιτική** (Πολιτική Παιδεία) ως περιεχόμενο μελέτης των βασικών αρετών που προβάλλουν στην εντός της πολιτικής άσκησης ορθής, ωφέλιμης και αυθεντικής Παιδείας και αγωγής και που είναι: **Η σύνεση, η ανεκτικότητα, η συμπάθεια, η υπομονή, ο συμβιβασμός, η ετοιμότητα για αλλαγή και ιδιαίτερα η δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη απέναντι στο σύνολο και υπευθυνότητα για τον πλησίον. Ο Χριστός δεν επιτρέπει να ξεχωρίζεις το ξένο από το δικό σου.**

Η ΑΠΟΥΣΙΑ της Αυθεντικής Παιδείας και της, μέσω αυτής ανάδειξης του σχολείου σε διδασκαλείο ΑΡΕΤΩΝ, καλλιέργειας του ήθους των μαθητών έχει ως αποτέλεσμα:

- **Να βγαίνουν από τα σχολεία μας ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ πνευματικά ανάπηροι, ικανοί για όλα.**

Οι πνευματικά ανάπηροι απόφοιτοι των διαφόρων εκπαιδευτικών μονάδων, **χωρίς ήθος και ηθική**, είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν, ως σύγχρονοι νεογενίτσαροι, χωρίς αναστολές, αυτούς που απεργάζονται την καταστροφή της κοινωνίας. **Είναι εκείνοι που φαίνεται να διαχειρίζονται κορωνοϊούς, οι οποίοι οδηγούν στον θάνατο, στην εξαθλίωση και στην πείνα εκατομμύρια ανθρώπους.**

Και κάτι τελευταίο. Όπως για την αντιμετώπιση της πανδημίας του κορωνοϊού οι κυβερνώντες κάλεσαν επιστήμονες, διακρινόμενοι για το **ήθος** και την άριστη **επιστημονική ιατρική εξειδίκευση**, κάτι ανάλογο οφείλουν να κάνουν και για τη διοργάνωση της διαπαιδαγώγησης και εκπαίδευσης των μαθητών. Να συμβουλευτούν, δηλαδή, επιστήμονες που να διακρίνονται πρώτον για το **ήθος** τους και δεύτερο για την **Ψυχοπαιδαγωγική** κατάρτισή τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Κογκούλη Ι. Β., *Εισαγωγή στην Παιδαγωγική*, Έκδοση Ζ΄ Εκδόσεις Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2016, σσ. 511. [σσ. 292-318].
- Κογκούλη Ι. Β., *Διδακτική του μαθήματος των Θρησκευτικών -Παιδείας και Ελληνορθόδοξης Κληρονομιάς-*, Έκδοση Β΄, Εκδόσεις Δέσποινα Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2014, σσ. 854. [σσ. 439-547].